

בִּינֵי לְבִינֵיכֶם

צבא הילדים שהסתער על משרדי הדאר, הביס את הדוורים ומעמדת כבוש הנחית עלי את פקדוניה, דרש שתתאפשר כניסתם של טרוט וקפטן ביל אל ארץ עוץ, שם תוכל טרוט לבלות בחברתן של דורותי, בטסי בובין ועוצמה בעוד המלח בעל הרגל האחת יוכל להתידד עם איש הפח, האיש הפרוע, תיקתק וכל שאר הטיפוסים המעניינים המאכלסים את ארץ הפלאות הנפלאה הזאת. זו לא היתה משימה קלה לצית לפקדתם ולהוביל את טרוט וקפטן ביל בבטחה אל ארץ עוץ, כפי שיתגלה לכם כשתקראו בספר זה. אדרבה, נדרשו מיטב מאמציו של חברנו היקר והנתיק הדחליל, להציל אותם במסעם מגורל מחריד; אך בסוף הספור הם יתמקמו בנחת בארמונה המפאָר של עוצמה, ודורותי הבטיחה לי שבטן המבריק ושלוש הבנות יעברו בעתיד הקרוב הרפתקאות מפלאות בארץ עוץ, שעליהן אני מקנה שירשה לי לספר בספר הבא בסדרתנו.

ובינתי אֲנִי מוֹדֶה מִקְרֵב לִב לְקוֹרְאֵי הַצִּעִירִים עַל לְהִיטוֹתָם
הַנִּמְשָׁכֶת כָּל־פִּי כָּל סְפוּרֵי עוֹץ, כְּמַתְעַד בְּשִׁלָּל הַמִּכְתָּבִים שֶׁהֵם שׁוֹלְחִים
לִי, שָׂאת כָּל־אֶנִּי נוֹצֵר בְּאַהֲבָה. בְּכָל שָׁנָה נִדְרָשִׁים עוֹד וְעוֹד סְפָרִים
עַל עוֹץ כְּדֵי לְרַצּוֹת אֶת דְּרִישָׁתָם שֶׁל הַקּוֹרְאִים הַנּוֹתִיקִים וְהַחֲדָשִׁים.
הוֹקְמוּ לָהֶם לֹא מַעַט "מוֹעֲדוֹנֵי קְרִיאַת עוֹץ" שֶׁבָּהֶם סְפָרֵי אֶרֶץ עוֹץ שֶׁל
הַחֲבָרִים הַשּׁוֹנִיִּם מִקְרָאִים בְּקוֹל. כָּל זֶה מִסֵּב לִי סְפּוֹק אֲדִיר וּמַעֲוֹדָד
אוֹתִי לְכַתֵּב סְפּוּרִים נֹסְפִים. כְּשֶׁיְהִיָּה לִילָדִים דֵּי בְּסָפּוּרִים, אֲנִי מִקְוֶה
שֶׁהֵם יַעֲדֻכְנוּ אוֹתִי, וְאֵז אֲנִסָּה לְכַתֵּב מִשְׁהוּ אַחֵר.

ל. פֶּרֶנֶק בָּאוֹם

"הַהִיסְטוֹרִיּוֹן הַמִּלְכוּתִי שֶׁל אֶרֶץ עוֹץ"

"עוֹצָקוֹט"

הוֹלִיוּד,

קְלִיפּוֹרְנִיָּה,

1915

פֶּרֶק 1 הַמַּעֲרֵב לַת הַגְּדוּלָּה

"אם תשאלי אותי," אמר קפטן ביל בשעה שישב לצד טרוט בצל עץ השטה הגדול והשקיף על הים הכחול, "אם תשאלי אותי, טרוט, נדמה לי שכל שאנחנו יודעים יותר, ככה אנחנו מגלים יותר דברים שאנחנו לא יודעים."

"אני לא לגמרי מסכימה, קפטן ביל," ענתה הילדה בקול מהרהר אחרי רגע של מחשבה שבמהלכו עקבו עיניה אחרי מבטו של המלח הזקן על פני המים המבריקים. "לי נדמה שמכל מה שאנחנו לומדים אנחנו רק מרויחים."

"אני יודע שככה נדמה בהתחלה," אמר המלח והנהן בראשו. "אבל אלה שיודעים הכי פחות חושבים שהם יודעים כל מה שיש

לדעת, ואלה שיודעים הכי הרבה מבינים שהעולם הזה ממש גדול. אלה שיודעים הם גם אלה שמבינים שבחיים שלמים בקשי יש זמן לטבל קצת את המשוטים בים הידע."

טרוט לא ענתה. היא היתה ילדה קטנה מאוד, עם עינים גדולות ורציניות וגישה פשוטה ורצינית לחיים. קפטן ביל לנה אותה לאורך השנים ולמד אותה כמעט את כל מה שידעה.

קפטן ביל היה איש נפלא. הוא לא היה זקן עד כדי כך, אף ששערו העלה שיבה – או מה שנותר משערו. רב ראשו היה קרח כמו ביצה ומבריק כמו שעונית, ולכן האזנים הגדולות שלו בלטו בצורה מבודחת. בעיניו היה מבט רך וצבען היה כחול חור בעוד פרצופו העגל היה שזוף ושחוק. רגלו השמאלית של קפטן ביל היתה קטועה מהברך ומטה ולכן חדל המלח לשוט באניות. רגל העץ שהרכיב היתה טובה מספיק כדי להתקדם איכשהו על היבשה ואפלו לצאת עם טרוט לשיט קצר בסירת משוטים או במפרשית, אבל כשהיה צריך לטפס על החבל או לבצע פעולות תחזוקה על ספון של אניה גדולה, כבר לא היה המלח הזקן נכון למשימה. אבדן רגלו שם קץ לדרך המקצועית, והמלח הזקן מצא נחמה בכך שהקדיש את עצמו ללווי ולחנוך של הילדה הקטנה.

התאונה שבה אבד קפטן ביל את רגלו קרתה בערך באותו הזמן שבו טרוט נולדה, ומאז הוא התגורר בביתה של אמא של טרוט כדיר שכיר ושלם את הוצאות מחיתו השבועיות מתוך חסכוניותו. הוא אהב את התינוקת עד מאוד והרבה להושיב אותה על ברכיו. אמצעי ההתנידות הראשון שלה היה כתפיו של קפטן ביל, כי לא היתה לה עגלת תינוקות, וכשהיא גדלה לפעוטה ולמדה ללכת, הפכו הילדה והמלח לחברים טובים ועברו יחד כל מיני הרפתקאות מונרות. אומרים שהפיות נכחו בלדתה של טרוט וסמנו את מצחה באות קסמים בלתי נראה, כך שהיא נחנה ביכלת לראות ולעשות דברים מפלאים.

עץ השטה צמח על ראש צוק גבוה, אבל שביל מזוגג הוליד

ממנו במורד הגדה עד שפת המים, שם עגנה סירתו של קפטן ביל, קשורה בחבל עבה לסלע. אותו יום אחר הצהרים היה חם והביל, והאוויר כמעט לא זז, לכן ישבו קפטן ביל וטרוט בשקט בצל העץ וחכו לשמש שתשקע מספיק כדי שיוכלו לצאת לשיט.

הם החליטו לבקר באחת המערות הגדולות שהגלים כרו בצוקי החוף הסלעיים בשנים רבות של שחיקה מתמדת. המערות הללו היו מקור בלתי נדלה להנאה לילדה ולמלח כאחד, והם אהבו לסיר במעמקים המרשימים.

"אני חושבת, קפטן, העירה טרוט לבסוף, "שהגיע הזמן לצאת לדרך."

"אולי הגיע הזמן, טרוט, " הוא ענה, "אבל אני פשוט לא אוהב איך שדברים נראים היום." "מה הבעיה?" השתוממה טרוט.

"קשה לי להסביר בדיוק. הדברים שקטים מדי בעיני, זה הכל. אין שום משב רוח. אין אפלו גל קטן במים, אין שום שחף בשום מקום בסוף היום הכי חם בשנה. אני לא נביא בענין מזג האוויר, טרוט, אבל כל מלח יגיד לך שהסימנים האלה לא טובים."

"אני לא רואה שום סבה לדאגה, " אמרה טרוט. "אם היה בשמים ענן אחד, אפלו בגדל האגודל שלי, היה מה לדאג. אבל – תראה, קפטן! השמים הכי בהירים שהם יכולים להיות!"

הוא הביט שוב והנהן. "אולי בכל זאת נצליח להגיע למערה, " הוא הסכים כי לא רצה לאכזב אותה. "זה רק מרחק קצר, ונהיה על המשמר. אז בואי, טרוט."

יחד הם ירדו בשביל המתפתל אל החוף. לילדה לא היה קשה לצעד בשביל התלול בלי למעך, אבל קפטן ביל, בשל רגל העץ שלו, נאלץ להאחז פה ושם בסלעים ובשרשים כדי ליצב את עצמו שלא יפל. על שביל מפלס הוא היה זריז כמו כל אחד אחר, אבל טפוס במדרון של הר דרש ממנו זהירות מיוחדת.

הם הגיעו אל הסירה בבטחה, ובשעה שטרוט התירה את החבל

המלח תמיד היה זה שחתר בסירה כי היו לו המימנות וכוח השרירים למשך במשוטים. טרוט ישבה ליד החרטום ונוטה. המקום שבו עלו לספון היה מין מפרצון קטן ומעגל, ומסלולם חצה מפרץ גדול בהרבה לכוון פס יבשה שבו שכנו המערות, ממש על סף המים.

הם התרחקו כשני קילומטרים מהחוף וחצו כמעט עד אמצע המפרץ, כשטרוט הזדקפה פתאום וקראה: "מה זה, קפטן?"

הקפטן חדל לחתר וסובב את ראשו להביט.

"זה, טרוט", הוא ענה לאטו, "נראה לי מאוד כמו מערבלת."

"איך היא נוצרת, קפטן?"

"מערבלת באויר יוצרת מערבלת במים. פחדתי שיהיו לנו היום

צרות, טרוט. הדברים לא נראו בסדר. האויר היה דומם מדי."

"היא מתקרבת אלינו, אמרה הילדה.

הזקן תפס במשוטים והתחיל לחתר בכל המרץ.

הושיט קפטן ביל את ידו לתוך סדק בסלע ושלף כמה נרות וקפסת גפרורים. הוא טמן אותם בכיסים הגדולים של מעיל המלחים שלו. מעיל זה היה עשוי בד שענה צמיד למים, והמלח הזקן לבש אותו לכל מקום - אם לבש מעיל כלל. כיסיו הכילו תמיד מגנן חפצים, בין שהיו שמושיים ובין שהיו לקשוח, ולפעמים אפילו טרוט תהתה מה מקורם ומדוע הם יקרים כל כך ללבו של קפטן ביל. שני האולרים - הגדול והקטן - פסות החבל, קרסי הדגים, המסמרים: כל אלה היו חפצים שעשויים להיות שמושיים בהזדמנויות שונות. אבל שברים של צדף, פחיות שתכולתן אינה ידועה, כפתורים, צבתות, בקבוקים מלאים באבנים מסקרנות וכן הלאה, נראו כדברים שמיתר להסחב אתם לכל מקום. אבל מדבר היה בענינו של קפטן ביל בלבד, וכעת כשהוסיף לאסוף את הנרות ואת הגפרורים לא אמרה טרוט דבר כי הבינה שאלה נועדו להאיר את דרכם במערות.

החור הגדול שבמים הכהים - שהתקרב אליהם יותר ויותר -
נראה מבצעת למדי, אבל שניהם היו אמיצים דים להתמודד אתו
ולחכות לתוצאות ההרפתקה.

"היא לא מתקרבת אלינו, טרוט", הוא התנשף, "אלא אנחנו
מתקרבים למערכת! הדבר הזה שואב אותנו אליו כמו מגנט!"
פניה השופות של טרוט החורו קלות כשתפסה בידית ההגה
ונסתה לנתב את הסירה הרחק מהמערכת, אבל היא לא אמרה
דבר שיחשף פחד.

כשהתקרבו השמיים סחרור המים קול שאון שהיה מפחיד
להקשיב לו. כה עזה וחזקה היתה המערכת עד שמשכה את פני
הים לצורה של קערה גדולה שמרכזה שקוע כמשפך ונראה כמו
חור גדול במי הים - חור עם דפנות של מים שהחזקו במקום
בלחץ הסחרור המהיר של האויר. הסירה שבה שטו טרוט וקפטן
ביל הגיעה כעת אל השולים החיצוניים של המשפך הזה, והמלח
הזקן ידע היטב שאם לא יצליחו מיד להרחיק את הסירה הקטנה
מזרם המים הגועש, בקרוב הם ישאבו אל תוך החור השחור הגדול
שנפער במרכזו. לכן הוא חתר במשוטים בכל כוחו, כפי שלא חתר
בחיו. הוא משך חזק כל כך, עד שהמשוט השמאלי נשבר לשניים,
ומהדהף נפל קפטן ביל לקרקעית הסירה.

הוא מהר ככל יכלתו לקום והציץ מעבר לדפן הסירה. ואז
הביט בטרוט, שישבה בדומיה מחלטה ובעיניה המתוקות מבט
רציני ומרחק. הסירה האיצה כעת בכוחותיה שלה, התקדמה
סחור-סחור סביב הקף המשפך העגל, והתקרבה בהדרגה לחור
הגדול שבמרכזו. לא היה כל טעם בהמשך המאמצים להתחמק
מהמערכת, וכשהבין זאת פנה קפטן ביל אל טרוט וחבק אותה
בזרועו, כמו כדי לגונן עליה מפני הגורל הנורא הצפוי להם. הוא
לא נסה לדבר כי שאון המים היה מחריש את קולו.

צמד החברים האמיצים כבר עמד בפני סכנות, אבל שום סכנה
שפגשו לא השתותה למה שצפה להם כעת. ובכל זאת ראה קפטן
ביל את המבט בעיניה של טרוט ונזכר בכל אותן פעמים בעבר
שבהן היא זכתה בארח פלא בהגנה של כוחות בלתי נראים, ולכן
לא נכנע לגמרי ליאוש.